

üdis ta rõemoga Reinowadderi kaela langedes :
 „Reinowadder, miõ kallis silmaterra! kuddas teie
 kässi ni õnnelikult käinud, et elloga waenlaste käest
 peasite?“ Reinowadder kostis: „Subba ollin ukka
 mõistetud, wangis finni lõidetud, wõlla-reddeli peal!
 agga kuõngas allastas miõ peale ja peastis mind
 surest äddost. Mind sadeti pealegi auo ning illoga
 linnast wälja, Messiköp ja Kriimsilmi emandaga
 jäiwad miõ eest käemehheks. Jäñesse Argpüksi
 kinkis kuõngas mulle armoandmise tunnistähheks
 ja andis lubba teõnaga teha, mis ma tahhan, sest
 kuõngas ütles: Argpüks on kõige enam teie peale
 wallet tõstnud. Sedda peab ta mulle kohhe wastama,
 ma tahhan teõnale wõlga kätte tassuda.“ Jäñes
 kulis ehmatades sedda juttu, seisõs kui küpsetatud ja
 püdis pöggenemise läbbi enast peasta. Reinowadder
 pörkas ukse peale wasto, asmas jäñesse kõrrist küün-
 dega finni ja allas tedda kõgistama; Argpüks
 kiffendas eslokombel: Kohhekel, tulge appi! tulge
 appi! wagga mees — — Pikkemalt ei sanud ta
 räkida, rebbane olli teõna kõrri ärrapurretand ja tõsso
 wälja wõtnud. Siis kutsus ta naise ja lapsed sa-
 gile, üteldes: „Tulge jäñese lihha söma, mis wagga
 maitsew on; esimest lorda saab teõnast tühjast meile
 kasso.“ Neõnad nülgiõd jäñesse ja paõid nahka.
 Ermelina ütles mittokord sües: Täõno kuõngale ja
 kuõngasale kalli roa cest! „Täitke agga prikskest
 kõhta,“ ütles Reinowadder: „sest korrast on meile
 küllalti, kül murretsen omseks jälle wärskit toito.

Wega mõda lodan kõigele waenlastele sefuggust palfa
 anda, kui jäñes täõna sai. Ermelina ütles: Tähtsin
 amrogi küsüda, kuddas ni õlpsast nende käest peasite?
 Reinowadder kostis: „Jut wõttaks meil wagga
 paljo eega, allaksin kõil pettust ülestunnistama,
 mis läbbi kuõngas käest peasin. Ei meie sõbrus
 kuõngaga kawa sa kestma; kui teõna tõt tuleb,
 siis lähheb tulline wiõha teõnal miõ wasto põllema.
 Saaks teõna teistkorda mind õõna wõlli alla, ei siis
 jõuaks õõnam õbbe ega kuld mind peastma. Armo
 ei olle n ul lota, sedda ma tean; teõna lassib mind
 üllespua; — meie peame siit ärrapöggenema. Läksi
 ülle merre Some male, ehk Rootsi! seal ei tunne
 meid keddagi; meie ellame tassailloeste sealatse Ma
 aritud lombe järrel. Taewas sago meid aitama!
 Someõ on maggusat toitu küllalti: kaõn, aõni, parta,
 jäñesõd ja muud puddu-ellajaid karja kaupa. Seal
 on keõnad kõrged mäed, sured järwed ja suwõel
 illusad ilmad. Some merri ning järwed on kalso
 täis, kuhho sabba sisse pistad, tulleb neid tõõõna
 kaupa külgi. Jah, armas naisõlene! kui rahholist
 ello iggatsente, peame Some male pöggenema. —
 Pange, armõlene, tähhele, mis teile ütlen: Sel
 korral peasin walle läbbi kuõngas küsüsti; lubbasin
 teõnale kuõngas Kallewi-põea warranduse parranduseks:
 juhhatasin kõhta, kus rahha auk peab seisõma. Läh-
 wad neõnad juhhatud kõhta otsõma, kust middagi ei
 leia, ja saab kuõngas märko, et tedda petõsin, siis
 süttib teõna tulline wiõha põllema. Sedda wallet